

Μύθοι και πραγματικότητες

Υπάρχουν ακόμα περιθώρια για την Ελλάδα στην Ευρωπαϊκή Ένωση

Καθώς η χώρα βαδίζει σε νέες εκλογές, η επιλογή είναι σαφής: μέσα ή έξω από την Ευρώπη; Σε μια Ευρώπη που αλλάζει, μετά την άνοδο του Ολάντ στην εξουσία αλλά και εξαιτίας της μονοσήμαντης πολιτικής λιτότητας και πειθαρχίας, που επιδεινώνει την κατάσταση. Η διαδικασία για τη διαμόρφωση μιας άλλης πολιτικής που θα συμβάλει στην ανάκαμψη, στην ανάπτυξη της ευρωπαϊκής οικονομίας, στην έξοδο από την ύφεση και τελικά από την κρίση έχει αρχίσει. Από τη νέα αυτή πραγματικότητα μπορεί να επωφεληθεί η Ελλάδα εάν βεβαίως «είναι εκεί», στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ως χώρα που θέλει να συμπράξει, να διαπραγματευθεί, να συνομιλήσει, να ακούσει και να ακουστεί με ιδέες, απόψεις, προτάσεις και όχι ως χώρα που εμφανίζεται ότι θέλει να διαλύσει το όλο οικοδόμημα με λόγια με πράξεις.

Αλλά αυτό που πρέπει να είναι σαφές είναι ότι οποιαδήποτε νέα πραγματικότητα δεν πρόκειται να ακυρώσει την ανάγκη της δημοσιονομικής εξυγίανσης για χώρες με τεράστια ελλείμματα και χρέος όπως η Ελλάδα. Δεν πρόκειται να ακυρώσει ολοσχερώς τα Μνημόνια όρων και προϋποθέσεων. Οποιοσ ονειρεύεται κάτι τέτοιο και ταυτόχρονα παραμονή στο ευρώ αυταπατάται. Ούτε ο Ολάντ ούτε άλλος ηγέτης της Ένωσης, χώρας ή θεσμού, θα στηρίξει τέτοια προσέγγιση. Πολύ περισσότερο δεν θα στηρίξει προσεγγίσεις που θα ακυρώνουν τις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις.

Ο νέος γάλλος Πρόεδρος ήδη συμπαρατάχθηκε με τη Γερμανία σχετικά με την ανάγκη η Ελλάδα να τηρήσει τις υποχρεώσεις της ως προϋπόθεση παραμονής της στο ευρώ. Αντικείμενο διαπραγμάτευσης μπορούν να είναι το πλαίσιο, οι ρυθμίσεις, το χρονοδιάγραμμα υλοποίησης της στρατηγικής δημοσιονομικής εξυγίανσης. Η εσωτε-

ρική λογική του ενωσιακού συστήματος στηρίζεται στην έννοια της διαπραγμάτευσης. Η ΕΕ είναι ένα σύστημα καθημερινής διαπραγμάτευσης και συμβιβασμών. Η έννοια των μονομερών πράξεων είναι πέρα για πέρα έξω από τη λογική του συστήματος.

Αυτά ως τα έχουμε υπόψη για να ξέρουμε τα όριά μας. Αλλά, εάν θέλουμε να παραμείνουμε μέλη του συστήματος της ΕΕ, οφείλουμε να κατανοήσουμε και σεβασθούμε τουλάχιστον τρεις βασικές αρχές:

(α) Σεβασμός των κανόνων του συστήματος. Αυτονόητη αρχή, αλλά όχι και τόσο πολύ αυτονόητη για την Ελλάδα. Δεν είναι μόνο η αδυναμία (και απροθυμία) σεβασμού των κανόνων της ευρωζώνης από τη χώρα μας. Το πρόβλημα πηγαίνει βαθύτερα. Από την ένταξη της η Ελλάδα έδειξε αδυναμία να λειτουργήσει σύμφωνα με τους κανόνες (Δίκαιο κ.λπ.) της Ένωσης. Συνεχώς ήθελε «εξαιρέσεις», «διαφοροποιήσεις» και «μεταβατικές ρυθμίσεις». Τις δεκαετίες του 1980 και του 1990 η Ελλάδα είχε χαρακτηριστεί «εκκεντρική χώρα». Από τότε καταγράφει τις χειρότερες επιδόσεις στην εφαρμογή του ενωσιακού δικαίου, ακόμη και σε τομείς ανώδυνους. Σχεδόν από την ημέρα της ένταξής της ζητούσε «ειδική μεταχείριση», εμφανιζόμενη σταθερά ως «ειδική περίπτωση» (εξαίρεση η περίοδος 1996-2003). Η συμπεριφορά αυτή έτεινε να αμαυρώνει ή να ακυρώνει και τις οποιοσδήποτε θετικές πρωτοβουλίες κατά καιρούς είχε αναλάβει.

(β) Αμφίδρομη αλληλεγγύη. Η Ένωση ως θεσμικό σύστημα και οι χώρες-μέλη οφείλουν να επιδεικνύουν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους κυρίως στα ασθενέστερα μέλη του συστήματος. Και στην τρέχουσα δεινή κρίση η Ένωση οφείλει να επιδεικνύει ισχυρότερη αλληλεγγύη κυρίως για την αντιμετώπιση των δεινών κοινωνικών συνεπειών, μολονότι κάθε άλλο παρά εγκατέλειψε τη χώρα. Αλλά η αλληλεγγύη είναι αμφίδρομη

“

Από την ένταξη της η Ελλάδα έδειξε αδυναμία να λειτουργήσει σύμφωνα με τους κανόνες της Ένωσης. Συνεχώς ήθελε «εξαιρέσεις», «διαφοροποιήσεις» και «μεταβατικές ρυθμίσεις». Σχεδόν από την ημέρα της ένταξής της ζητούσε «ειδική μεταχείριση», εμφανιζόμενη σταθερά ως «ειδική περίπτωση» (εξαίρεση η περίοδος 1996-2003)

διαδικασία, πράγμα που σημαίνει ότι και η Ελλάδα οφείλει να επιδεικνύει αλληλεγγύη προς τους άλλους εταίρους. Το έχουμε άραγε πράξει και σε ποιο βαθμό; Γιατί βέβαια δεν συνιστά εκδήλωση αλληλεγγύης η συνεχής διαφοροποίηση από αποφάσεις της Ένωσης πάνω σε κεντρικά θέματα της εξωτερικής πολιτικής, ορισμένες φορές καθαρά για ιδεοληπτικούς λόγους.

(γ) Μη δαιμονοποίηση των εταίρων, των άλλων κρατών-μελών. Εσχατος στόχος της Ένωσης είναι να διαμορφώσει δεσμούς (ευρωπαϊκής) κοινότητας ανάμεσα στις χώρες-μέλη της. Να ξεπεράσει αντιπαλότητες, στερεότυπα, τραύματα του παρελθόντος, προκαταλήψεις, ιδεοληψίες. Είναι εντελώς απαράδεκτη η στάση ορισμένων ευρωπαίων ηγετών, διαμορφωτών κοινής γνώμης κ.λπ. που παράγουν απλοϊκά ή χυδαία στερεότυπα για τον ελληνικό λαό. Ωστόσο, και από πλευράς μας δεν έχουμε ενδοιασμό να δαιμονοποιούμε χώρες και ηγεσίες (π.χ. Γερμανία) πέρα από τη θεμιτή κριτική, αντίθεση ή και καταδίκη.

Ολα αυτά αθροιστικά ταξινομούν την Ελλάδα ως διαχρονικό πρόβλημα για την ΕΕ και έχουν συσσωρεύσει κόπωση και οργή για τη χώρα. Ως εκ τούτου, (τουλάχιστον ορισμένοι) θέλουν να λύσουν οριστικά το «πρόβλημα Ελλάδα», αν και η πρώτη επιλογή των περισσότερων χωρών είναι να παραμείνει η Ελλάδα στο ευρώ.

ΥΓ: Από τις πλέον δυσάρεστες διαπιστώσεις είναι ότι η Ένωση δεν μπορεί να εκφραστεί με θεσμικά συντεταγμένο τρόπο πάνω στην ελληνική κρίση. Ετσι αφήνεται η πρωτοβουλία στις πρωτεύουσες (όπως Βερολίνο) να φλυαρούν με έναν κακόφωνο λόγο που κάνει τεράστια ζημιά. Καιρός είναι οι πρωτεύουσες «να το βαλτώσουν» και να μιλήσουν συντεταγμένα οι θεσμοί, όπως το επβάλλει η συνταγματική τάξη της Ένωσης.

Ο Π.Κ. Ιωακείμης είναι καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών και μέλος του ΔΣ του ΕΛΙΑΜΕΠ

ΠΡΟΒΟΛΕΙΣ

Τσίτσιο, το λιμάνι φεύγει

Πόσα χρονάκια πάνε από τότε που ο Αλέξης Τσίπρας, λυκειόπαις ακόμη, ξεκινούσε την καριέρα του ξεσπώντας πάνω σ' αυτόν τον φουκαριάρη τον Κοντογιαννόπουλο; Μια πενταετία αργότερα οι επίγονοι – θαυμαστές του

ΤΗΣ ΡΟΥΛΑΣ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

από τις μικρότερες τάξεις – λάνσαραν το διασημότερο σύνθημα ever, «Κάτσε καλά Γεράσιμε». Σήμερα, με τη Λούκα ντεμπιτάντ στον ΣΥΡΙΖΑ, τον τότε υπουργό Παιδείας προτεινόμενο Πρωθυπουργό και τον Κοτσακά συμπεθέρο, η κατάσταση αρχίζει να μοιάζει ολοένα και πιο πολύ σαν από το «χρονοντούλαπο της ιστορίας» βγαλμένη. Δεν θέλω τώρα να παρασυρθώ σε ονοματολογία αλλά με τόσους παλαιοπασόκους στο ρόστερ, μόνον η Μπάμπαρα Μπουσέ και ο «Τσίτσιο, το λιμάνι φεύγει» μου λείπουν για να 'ρθει και να γίνει η όλη φάση σαν ριμέικ ιταλικής σεξοκωμωδίας.

Αλήθεια πώς στο καλό το δέχτηκε ο ίδιος ο κύριος Αρσένης ο οποίος – ό,τι και να πει κανείς – μια εμπειρία από πολιτικές κακοτοπιές την έχει και την παραέχει; Ανθρωπος με αυθεντικό χιούμορ και αυτοσαρκασμό δεν αποκλείεται μάλιστα να αντέδρασε με τον απaráμυλλο τρόπο της 19ης Ιανουαρίου του 1996, επί εκλογής Σημίτη: «Γιώργο χάσαμε».

Προσωπικά δεν ξέρω κανέναν να εθίζεται στη χασούρα, ούτε καν τον Αντώνη Σαμαρά. Αλλάστε χάρη στις δικές του επίμονες πιέσεις οδηγήθηκε στις πρόσφατες εκλογές. Να τα λέμε κι αυτά: το σημαντικό είναι να ξεχαρμανιάζουμε.

ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΑ

Νταϊρέκτλι του δε Χέλ

«**Α**ϊ ντοντ νόου ουάτ μάνταμ Μέρκελ γουάντ του ντου. Αϊ νόου ουάτ γουί γουάντ του ντου... Γουί ντοντ γουάντ Γκρίς Αουτσάιντ γιούροζοουν. Γουί γουάντ Γκρίς ινσάιντ γιουροζόουν... Μάνταμ Μέρκελ πουτ γιούρο εντ γιουροζόουν ιν εμπεγκ ντέιντσερμπάι κίπινγκ ιν δις οστέριτι μέζουρς... Γουί γουάντ του τσέιντς δι οστέριτι μέζουρς ιν κοοπερέσιον γουίθ δι άδερ φόρρες εντ δε πιπλ οφ Γιούροπ... Δε πιπλ χου γουάντ εμπεγκ τσέιντςμπικόζ εβριμπόντ νάου αντεροστέντς δατ γουίθ δις πόλισι γουί αρ γκόινγκ νταϊρέκτλι του δε Χέλ... Εντ γουί γουάντ του τσέιντς δις γουέι».

Πρόκειται για ηχητική μεταγραφή

«Δεν ξέρω τι θέλεις να κάνει η μαντάμ Μέρκελ... Δεν θέλουμε την Ελλάδα έξω από ευρωζώνη... Θέλουμε την Ελλάδα μέσα ευρωζώνη»

στους ήχους της μπτρικλής μας γλώσσας της συνέντευξης που έδωσε ο κ. Τσίπρας, χρησιμοποιώντας λατινικούς χαρακτήρες υποθέτω αλλά παραμένοντας πιστός στην ελληνική φωνητική, στην κ. Αμανπούρ του CNN. Επειδή αντιλαμβάνομαι πως δεν είναι υποχρεωμένος ο αναγνώστης να γνωρίζει τη γλώσσα του Σαϊζπηρ όπως ο κ. Τσίπρας που, κατά το βιογραφικό του, έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην γηραιά Αλβιόνα, ζήτησα από φίλο να μου μεταφράσει τη συνέντευξη στα ελληνικά: «Δεν ξέρω τι θέλεις να κάνει η μαντάμ Μέρκελ... Ξέρω τι θέλουμε να κάνουμε εμείς... Δεν θέλουμε την Ελλάδα έξω από ευρωζώνη... Θέλουμε την Ελλάδα μέσα ευρωζώνη... Η μαντάμ Μέρκελ βάζει ευρώ και ευρωζώνη σε μεγάλο κίνδυνο κρατώντας μέσα αυτά τα μέτρα λιτότητας... Θέλουμε να αλλάξουμε τα μέτρα λιτότητας σε συνεργασία με τις άλλες

δυνάμεις και τους λαούς της Ευρώπης... Τους λαούς που θέλουν μια μεγάλη αλλαγή γιατί καθένας τώρα καταλαβαίνει πως με αυτή την πολιτική πάμε κατευθείαν Κόλαση... Και θέλουμε να αλλάξουμε αυτό τον δρόμο».

Επειδή η αγαπημένη έκφραση των πολιτικών μας όλες αυτές τις ημέρες του θριάμβου είναι το «έκανα ό,τι μπορούσα», οφείλουμε να παραδεχθούμε πως και ο κ. Τσίπρας έκανε ό,τι μπορούσε για να εκφραστεί όσο πιο απλά και σταρτά γίνεται στη γλώσσα με την οποία ολοκλήρωσε τις σπουδές του. Και τα κατάφερε. Συνθέτοντας σε απλές λέξεις και εκφράσεις όλη την πολυπλοκότητα της ευρωπαϊκής του πολιτικής υποθέτω ότι κατάφερε να γίνει κατανοητός, όχι μόνον εντός της γηραιάς ηπείρου αλλά και στα ανεξερεύνητα βάθη της αφρικανικής και να αποκτήσει οπαδούς ακόμη και στα

ισπανόφωνα δημοτικά σχολεία του Σιάτλ. Θα μου πείτε, και ο Γιώργος Παπανδρέου που μιλάει καλά αγγλικά τι κατάλαβε και τι κατάφερε; Και για να είμαι ειλικρινής, αν με ρωτήσετε δεν θα μπορώ να σας απαντήσω.

Υστερόγραφο. Ακούγοντας τη συνέντευξη θυμήθηκα αυτό που είχε πει κάποτε ο Μισέλ Τουρνιέ, όταν του είχα υπενθυμίσει ότι δεν χρειάζεται να με κοιτάει έτσι αφ' υψηλού διότι η γαλλική γλώσσα δεν είναι μια διεθνής όπως ήταν κάποτε. Με το ξινό του ύφος μου είχε απαντήσει ότι τα γαλλικά δεν κινδυνεύουν. Τα αγγλικά κινδυνεύουν διότι δέχονται τόσες και τέτοιες επιθέσεις καθημερινά σε όλο τον κόσμο από όσους τα χρησιμοποιούν που στο τέλος θα εξαφανιστούν.

Υποθέτω, κατόπιν τούτου, ότι η συνέντευξη εντάσσεται στην πολιτική καταγγελίας του αγγλόφωνου ΔΝΤ.

«Να δώσουμε
το παράδειγμα
με το ήθος και τη
συμπεριφορά μας»,
ζήτησε χθες από τους
νέους υπουργούς
ο υπηρεσιακός
Πρωθυπουργός
Παναγιώτης
Πικραμμένος

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

Συνάντηση Βεστερβέλε με Μολυβιάτη στο Σικάγο

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΙΑ ΠΕΛΩΝΗ

Επίθεση φιλίας από το Βερολίνο δέχθηκε χθες η Αθήνα, καθώς ο γερμανός υπουργός Εξωτερικών Γκίντο Βεστερβέλε τηλεφώνησε στον Πέτρο Μολυβιάτη και οι δύο άνδρες συμφώνησαν να βρεθούν τις επόμενες μέρες στο περιθώριο της Συνόδου Κορυφής του ΝΑΤΟ.

Το τηλεφώνημα στο οποίο ο γερμανός υπουργός Εξωτερικών συνεχάρη τον έλληνα ομόλογό του για την ανάληψη των καθηκόντων του έγινε σε ιδιαίτερα θερμό κλίμα και ο Γκ. Βεστερβέλε κάλεσε τον Πέτρο Μολυβιάτη για επίσημη επίσκεψη στο Βερολίνο. Διπλωματικές πηγές σημείωναν μάλιστα πως δεν αποκλείεται η επίσκεψη να πραγματοποιηθεί σύντομα και το ραντεβού να οριστικοποιηθεί στη συνάντηση που θα έχουν οι δύο υπουργοί στο Σικάγο την Κυριακή ή τη Δευτέρα.

Ο γερμανός υπουργός όπως και ο γενικός γραμματέας του ΝΑΤΟ Αντερς Φογκ Ράσμουςεν με δηλώσεις τους τις τελευταίες μέρες κατέστησαν σαφές προς πάσα κατεύθυνση ότι για την πρόσκληση της ΠΓΔΜ στη Συμμαχία ισχύουν στο ακέραιο οι προτάσεις του Βουκουρεστίου, οι οποίες συνδέουν την πρόσκληση των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ με την επίλυση του ζητήματος της νομοσίας. Ωστόσο, και παρότι το ζήτημα της διεύρυνσης της Συμμαχίας δεν βρίσκεται στην ατζέντα της Συνόδου Κορυφής, διπλωματικές πηγές δεν κρύβουν τον προβληματισμό τους για την πρόθεση της Τουρκίας και σειράς άλλων χωρών να εγείρουν το ζήτημα στη διάρκεια των εργασιών. Ως εκ τούτου, παρά τις διαβεβαιώσεις που έχει λάβει η Αθήνα από τους συμμάχους ότι το θέμα δεν θα συζητηθεί, η προσπάθεια επικεντρώνεται στο κείμενο των συμπερασμάτων της Συνόδου, ώστε να μην υπάρξουν διατυπώσεις που παραβιάζουν τις προηγούμενες αποφάσεις.

Ο νέος υπουργός Εξωτερικών Πέτρος Μολυβιάτης κατά τη χθεσινή τελετή παραλαβής του υπουργείου

Πρεμιέρα με συστάσεις σε κλίμα ανησυχίας

Αρκετοί κυβερνητικοί φοβούνται μη «σκάσει» η χώρα στα χέρια τους

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κάθε παρθενική συνεδρίαση νέου Υπουργικού Συμβουλίου έχει τη δική της ξεχωριστή ατμόσφαιρα. Αυτή αποσαφηνίζεται σε μια συγκεκριμένη στιγμή. Ο υπηρεσιακός Πρωθυπουργός Παναγιώτης Πικραμμένος θέλησε να δώσει τον τόνο, ζητώντας «να δώσουμε το παράδειγμα με το ήθος και τη συμπεριφορά μας». Ήταν μια παρέμβαση που θύμιζε σε κάποιους από τους παρευρισκόμενους το «σεμνότητα και ταπεινότητα» στην πρώτη συνεδρίαση της κυβέρνησης Κα-

Σε επιστολή του ο Λουκάς Παπαδήμος τονίζει ότι «οι θυσιές των Ελλήνων δεν ήταν για ένα πουκάμισο αδειανό»

ραμανλή.

Ωστόσο, ο νομικός πουριτανισμός Πικραμμένου δεν ήταν αυτό που συγκράτησαν οι κυβερνητικοί φεύγοντας από τη συνεδρίαση. Εστω κι αν συμφώνησαν να μην πληρωθούν από το Δημόσιο ως υπουργοί για τον έναν μήνα που θα υπηρετήσουν και να βασιστούν στα ιδιωτικά τους εισοδήματα. Να κάνουν δηλαδή ένα είδος προσωπικής «χορηγίας» στη χώρα. Αυτό που συγκράτησαν είναι η συζήτηση για την οικονομία. Όταν ο υπουργός Οικονομικών Γιώργος Ζανιάς έκανε την τοποθέτησή του, ο Πρωθυπουργός φάνηκε να αιφνιδιάζεται, αλλά και να θέλει να φανεί καθησυχαστικός. Εί-

πε ότι η παρουσίαση που του έκανε ο Λουκάς Παπαδήμος δεν είναι τόσο ακραία και, τέλος πάντων, «μην πανικοβάλλεστε». Στο σημείο αυτό παρενέβη ο υπουργός Ανάπτυξης Γιάννης Στουρνάρας για να υποστηρίξει την τοποθέτηση Ζανιά, λέγοντας ότι εκείνος «προέρχεται από τον ιδιωτικό τομέα», έχοντας διατελέσει γενικός διευθυντής του ΙΟΒΕ, «όπου τα πράγματα είναι πολύ χειρότερα».

Τούτων δοθέντων, το ερώτημα στο μυαλό αρκετών δεν είναι πόσα υπηρεσιακά ταξίδια – δεν – θα πάνε, αλλά τι κίνδυνος υπάρχει «να σκάσει η χώρα στα χέρια μας». Κατά τα λοιπά, ήταν σαφές ότι όλοι είναι πολύ ευχαριστημένοι που είναι υπουργοί – όπως είναι πολύ δυσανεκτικοί – όπως είναι κάποιον που δεν έγιναν. Πρόκειται, όπως λέει μέλος της, «για κυβέρνηση κοινωνιστών και δικαστών» μαζί με κάποιες κατεστημένες φυσιολογικές, όπως ο υπουργός Εξωτερικών Πέτρος Μολυβιάτης που θα αναλάβει την εκπροσώπηση της χώρας στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Σικάγο και ο υπουργός Άμυνας Φραγκούλης Φράγκος που θα πάει μαζί του. Για καλό και για κακό αποφάσισαν, πάντως, να επιταχυνθεί και η αποστολή των σημειωμάτων ΕΤΑΚ – δηλαδή του φόρου ακίνητης περιουσίας. Όπως συμφώνησαν και να ξανασυναντηθούν για να παρουσιάσει κάθε υπουργός το πρόγραμμά του.

Όλα αυτά, ενώ ο απερχόμενος πρωθυπουργός Λουκάς Παπαδήμος απηύθυνε ανοιχτή επιστολή σε Ελ-

Το λιμάνι

Ο Παναγιώτης Πικραμμένος ζήτησε αποφυγή περιπτώσεων δηλώσεων, θυμίζοντας ότι βασικός στόχος της κυβέρνησης αυτής είναι να οδηγήσει τη χώρα σε «ασφαλές λιμάνι», δηλαδή «με ασφάλεια και ηρεμία να οδηγήσουμε τη χώρα σε εκλογές και πολιτική λύση»

ληνίδες και Έλληνες. Ο Παπαδήμος κάνει απολογισμό έργου και επισημαίνει ότι «οι θυσιές των ελλήνων πολιτών δεν ήταν για ένα πουκάμισο αδειανό». Η ανησυχία Παπαδήμου είναι εμφανής: «Με την ψήφο στις εκλογές της 6ης Μαΐου, μια μεγάλη μερίδα συμπολιτών μας εξέφρασε βούληση για αναθεώρηση του προγράμματος οικονομικής πολιτικής». Ωστόσο, «μονομερής καταγγελία των συμβατικών δεσμεύσεων της χώρας θα ήταν καταστροφική για την Ελλάδα, καθώς θα μας οδηγούσε αναπότρεπτα εκτός ευρώ και πιθανόν εκτός Ευρωπαϊκής Ένωσης». Η προειδοποίηση είναι σαφής.

Σε τεντωμένο σχοινί

Υπηρεσιακή κυβέρνηση δεν σημαίνει διάλυση και ακυβερνησία. Η χώρα ακροβατεί σε τεντωμένο σχοινί. Η έξοδός της από το συνώ δεν είναι πλέον μια απίθανη και μακρινή ιστορία συνωμοσίας κάποιων κερδοσκόπων, αλλά ένα υπαρκτό σενάριο επεξεργασμένο από τεχνοκράτες σε Βρυξέλλες και Βερολίνο. Οι επόμενες πέντε περίπου εβδομάδες μέχρι τον σχηματισμό της κυβέρνησης που θα προκύψει από τις εκλογές μπορεί να αποβούν μοιραίες. Η αιμορραγία του τραπεζικού συστήματος, η ασφυκτική κατάσταση στα ασφαλιστικά ταμεία και η παγωμένη αγορά δεν αφήνουν περιθώρια στην κυβέρνηση Πικραμμένου να μετατραπεί σε παρατηρητή των εξελίξεων. Οι υπουργοί έχουν χρέος να παρακολουθούν νυχθημερόν τις εξελίξεις και να κυβερνούν. Ο στόχος είναι ένας: η παραμονή της χώρας στην ευρωζώνη και η εύρυθμη λειτουργία του κράτους μέχρι την παράδοση της εξουσίας στην εκλεγμένη κυβέρνηση του τόπου.

ΤΑ ΝΕΑ

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ψίχουλα

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ
ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ η πραγματικότητα είναι πολύ πιο ανατρεπτική από κάθε φαντασία. Το 1996 τρεις άνθρωποι διεκδίκησαν την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ. Ο Κώστας Σημίτης, ο Γεράσιμος Αρσένης και ο Ακης Τσοχατζόπουλος. Νικητής ο πρώτος. Αν κοιτούσε κανείς μέσα σε μια μαγική γυάλα και ζητούσε να μάθει τι θα συνέβαινε δεκαέξι χρόνια αργότερα τι θα έβλεπε;

ΘΑ ΕΒΛΕΠΕ ότι τον Μάιο του 2012 ο πρώην πρωθυπουργός έφυγε ταξίδι για να πάει Κίνα. Ο Ακης είναι πίσω από τα σίδηρα στον Κορυδαλλό. Και ο Αρσένης προτάθηκε για υπηρεσιακός πρωθυπουργός από έναν τριαντάρη αρχηγό κόμματος της Αριστεράς, τον Αλέξη Τσίπρα. Το είπαμε και το παραδεχτήκαμε: η πολιτική είναι απρόβλεπτη. Μέχρι αυτού του σημείου όμως;

ΑΦΗΝΟΝΤΑΣ τον Κινέζο και τον κρατούμενο στα ταξίδια και την τύχη τους, μπορούμε να επικεντρωθούμε στην περίπτωση Αρσένη. Αν μη τι άλλο, αποκαλύπτει τον κυνισμό της παρέας της Κουμουνδούρου. Αυτός εκδηλώνεται σε πολλά επίπεδα. Ας πούμε, η πρόταση Αρσένη εκδηλώθηκε ενώ έτρεχε προεκλογικό συνοικέσιο μεταξύ του ΣΥΡΙΖΑ και της Κοινωνικής Συμφωνίας. Το έτερον ήμισυ του Μάκη, η Λούκα Κατσέλη ίδρυσε, φεύγοντας από το ΠΑΣΟΚ, το κόμμα αυτό που δεν πήρε ούτε 1% στις εκλογές της 6ης Μαΐου. Η πλάκα είναι ότι το έτερον ήμισυ της Λούκας στην Κοινωνική Συμφωνία, ο Χάρης Καστανίδης, δεν ήξερε τίποτε για όλα αυτά, με αποτέλεσμα να έχουμε φωνήεντα.

ΟΠΩΣ ΕΙΠΕ ευγενικά η Αλέκα Παπαρήγα, η πρόταση δεν είχε υπηρεσιακό χαρακτήρα, αλλά υπέκρυπτε προεκλογική σκοπιμότητα. Ωστόσο ο Αλέξης το έπαιξε ωραία. Ξεστόμισε τα περί Αρσένη, υποστήριξε στον πρώτο γύρο την πρότασή του, αλλά στον δεύτερο αναδιπλώθηκε και υιοθέτησε τα περί Παπαδήμου. Αλλωστε, μονά - ζυγά ο ΣΥΡΙΖΑ κερδισμένος θα ήταν. Ο Παπαδήμος - πρωθυπουργός του PSI και της νέας δανειακής σύμβασης - δεν θα μπορούσε ποτέ να μετεξελιχθεί απόλυτα σε υπηρεσιακό. Όπως σωστά επισήμανε - πάλι - η Παπαρήγα, το πρόσωπό του θα γινόταν αντικείμενο πολιτικού παιχνιδιού στην προεκλογική περίοδο. Και, βέβαια, θα βόλευε την Κουμουνδούρου που θέλει να πολώσει την κοινωνία κόντρα σε όσους με τον έναν ή τον άλλον τρόπο ταυτίστηκαν με την οικονομική πολιτική των δύο τελευταίων ετών. Ο Πικραμμένος δεν προσφέρεται για τέτοια στοχοποίηση.

ΤΑ ΥΠΟΛΟΙΠΑ τα είπε ο Βενιζέλος - που, αν έχουν μυαλό στο ΠΑΣΟΚ, πρέπει να προκαλέσει τον Τσίπρα σε τετ α τετ τηλεμαχία. Ο Αλέξης δεν ήθελε πολιτικό πρόσωπο για πρωθυπουργό κυβέρνησης συνεργασίας τις τελευταίες δεκαήμερες. Αλλά δεν είχε πρόβλημα να προτείνει πολιτικό πρόσωπο - τον Αρσένη - για πρωθυπουργό υπηρεσιακής.

Ο Αλέξης όμως δεν πτοείται από τέτοια. Όταν βγήκε από το Προεδρικό χρέωσε υποκρισία στους άλλους και καθάρισε. Λογικό. Δεν έχει νόημα να παίζεις με τα άκρα όταν δεν το τραβάς στα άκρα.

ΤΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ουσίας πίσω από όλα αυτά είναι αν ο ΣΥΡΙΖΑ έχει πραγματικά αποθέματα ψηφοφόρων για τον δεύτερο εκλογικό γύρο. Οι δημοσκοπήσεις λένε πως υπάρχουν, αλλά τα λίγα ψίχουλα ΠΑΣΟΚ, όπως η Κοινωνική Συμφωνία, είναι αυτό που λέμε «κάλιο πέντε και στο χέρι» για την Κουμουνδούρου. Η περίοδος μεταξύ των δύο εκλογών δεν αποκλείεται να αποδειχθεί η φάση της μεγάλης δόξας για τον ΣΥΡΙΖΑ. Η στιγμή της αλήθειας είναι, πάντως, στις 17 Ιουνίου.

mhtro@bolnet.gr

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΑ

Οι καλύτεροι μαθητές

ΤΟΥ Ι. Κ.
ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ ακούω τα παράπονα ή τον θυμό πολλών πολιτών για την επίδοση της πολιτικής ηγεσίας τα τελευταία εικοσιτετράωρα. Για την αδυναμία της, δηλαδή, να αντιμετωπίσει το πρόβλημα της χώρας αυτές τις κρίσιμες στιγμές.

ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΔΥΣΠΙΣΤΙΑ διότι κανείς εκ των πολιτικών αρχηγών δεν προσήλθε στο Προεδρικό Μέγαρο αυτόκλητος. Οι ψηφοφόροι τούς έστειλαν εκεί. Αυτοί τούς ψήφισαν.

ΚΙ ΑΝ ΣΗΜΕΡΑ οι ψηφοφόροι γκρινιάζουν ή αν σήμερα ανησυχούν, καλά θα κάνουν να κοιταχτούν πρώτα στον καθρέφτη. Η πολιτική ηγεσία είναι η ηγεσία που οι ίδιοι επέλεξαν - κανείς άλλος!

ΕΧΩ ΤΗΝ ΑΙΣΘΗΣΗ ότι το μεγαλύτερο πρόβλημα της χώρας είναι η απαίτηση του λαού της να ασκεί δικαιώματα χωρίς υποχρεώσεις. Να παίρνει αποφάσεις χωρίς συνέπειες. Και να κάνει επιλογές χωρίς κόστος.

ΝΑ ΨΗΦΙΖΕΙ Χρυσή Αυγή, αλλά στην Βουλή να μπαίνουν βρετανοί Φιλελεύθεροι.

ΝΑ ΧΡΕΟΚΟΠΕΙ η χώρα, αλλά όλα να μένουν όπως πριν.

ΝΑ ΜΕΤΕΧΕΙ στην Ευρώπη, αλλά με τους δικούς του όρους και προϋποθέσεις.

ΝΑ ΕΧΕΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, αλλά η κυβέρνηση να κάνει μόνο όσα αρέσουν στους ψηφοφόρους της.

ΝΑ ΠΑΤΑΧΘΕΙ η διαφθορά ή η παραοικονομία ή η φοροδιαφυγή ή ο παρασιτισμός, αλλά η πάταξη να ξεκινήσει από τον διπλανό του.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΙ ο καθένας, δηλαδή, να γίνει με κάποιον μαγικό τρόπο αυτό που θέλει η χώρα και μετά αυτό που θέλει η Ευρώπη ή ο κόσμος.

«ΕΜΕΙΣ τον θέλαμε και τον εφέραμε» τραγουδούσαν το 1920 για την επιστροφή του βασιλιά - και η μαγκιά τους κόστισε μια εθνική καταστροφή!

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ του ΣΥΡΙΖΑ και των υπόλοιπων αυτοαποκαλούμενων «αντισυστημικών δυνάμεων» είναι ότι ανταποκρίνονται πλήρως στα πιο παραδοσιακά ένστικτα του ελληνικού λαού.

ΕΝΣΑΡΚΩΝΟΥΝ το πνεύμα ενός ασύντακτου ετσιθελισμού, που διατυπώνεται συνήθως δωρεάν και εκ του ασφαλούς αλλά όταν ξεφύγουν οι περιστάσεις μπορεί να κρύβει τεράστιο κόστος.

ΚΑΙ ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ (για να είμαστε ειλικρινείς) δεν ανακάλυψαν ούτε τη γραφικότητα, ούτε τον λαϊκισμό, ούτε την ανευθυνότητα στην πολιτική. Την διδάχτηκαν από εκείνους που φιλοδοξούν τώρα να αντικαταστήσουν.

ΜΕ ΑΛΛΑ ΛΟΓΙΑ, είμαστε η χώρα όπου οι λεγόμενες «αντισυστημικές» δυνάμεις αποδεικνύονται οι καλύτεροι μαθητές του συστήματος εναντίον του οποίου στρέφονται και από τους κόλπους του οποίου συνήθως προέρχονται.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΚΕΙΝΟΙ που εναντιώνονται σε κάποιο σύστημα, αλλά όσοι δικαιολογούνται ή αισθάνονται ότι έμειναν έξω από κάποιο σύστημα.

ΚΑΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ δεν θέλουν να αλλάξουν την χώρα. Θέλουν απλώς να μπουν στο κόλπο. Με την ελπίδα ότι τελικά δεν θα αλλάξει τίποτα.

jpretenteris@bolnet.gr

Προθεσμιακή
Κατάθεση
+Συν-Πλνν

Νέα 12μηνη Προθεσμιακή Κατάθεση +Συν-Πλνν, με υψηλό επιτόκιο και δυνατότητα να προσθέτεις και να αφαιρείς χρήματα*, όποτε θέλεις, χωρίς καμία επιβάρυνση.

* Το ελάχιστο ποσό αύξησης ή μείωσης του κεφαλαίου είναι 500€, και το κεφάλαιο που προκύπτει θα πρέπει να παραμένει μεταξύ του ±50% του αρχικού. Για περισσότερες πληροφορίες, απευθυνθείτε στα καταστήματά μας.

18218 www.piraeusbank.gr

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ
Η Τράπεζα με τη δική σου δύναμη